

Már
hozzászokott,
hogy senkire
sem számíthat...

Nate
Ruby
EZZSÓE

Lock & Key

kulcsra zárt szív

S A R A H D E S S E N

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

SARAH
DESSEN

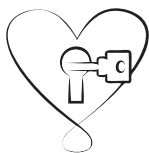
Lock
kulcsra zárt szív
& Key

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

Leigh Feldmannak, amiért most is és mindig átsegít,

és Jaynek, aki odaát vár.

Első fejezet

— ÉS VÉGÜL – mondta Jamie, ahogy kinyitotta az ajtót – elérkezünk a leglényegesebb részhez. A szobához.

Lélekben már felkészültem a sok rózsaszínre. A fodrokra és foltvarrós takarókra, és talán az applikált mintákra. Valószínűleg kicsit igazságtalanul feltételeztem róluk ilyesmit, de már nem igazán ismertem a nővéremet, főleg nem a lakberendező stílusát. A vadidegeneknél mindig a legrosszabbra számítottam. Ha így teszel, általában ők azok – és persze azok, akiket a legjobban ismersz, ha már itt tartunk –, akik sosem okoznak csalódást.

Azonban az első dolog, ami feltűnt a szobában, az a zöld volt. Egy nagy, a fal felső részén húzódó ablakon keresztül, aminek a túloldalán magas fák választották el a hatalmas hátsó udvart a háztól. Minden nagynak bizonyult ezen a környéken, ahol a nővérem és a férje, Jamie élt – az otthonoktól kezdve, az autókön át, egészen a kőkerítésig, az első dologig, ami ezen a kertvárosi részen fogadott. Olyan óriási kövekből épült, amiket lehetetlenségnek tűnt elmozdítani. Mint egy külvárosi Stonehenge. Fura.

Ekkor jöttem rá, hogy még mindig odakint állunk a folyosón, mintegy közlekedési dugóban leragadva. Aztán Jamie, aki ezt a kis körbevezetést tartotta, arrébb lépett, egyedül hagyva az ajtóban. Nyilvánvalóan azt akarta, hogy én lépjek be először. Ezért így tettem.

A szoba, nos, nagy volt, krémszínű falakkal. Még három ablakot láttam az alatt, amit először észrevettem, bár mindet vékony relaxa fedte. Jobbra egy franciaágy állt sárga paplannal és hozzáillő párnákkal, a lábrészhez egy összehajtott, fehér takarót terítettek. Állt ott még egy kis íróasztal, alátolt székkal. A plafon mindkét oldalon lejtett, középen egy egyenes sávban találkozáva, ahol téglalap alakú tetőablak nyílt, amit most szintén relaxa takart – olyan kicsi ablak volt, hogy nyilván külön rendelésre készült, hogy odaférjen. Annyira tökéletesen passzolt oda, annyira furcsa volt, hogy egy pillanatra azon kaptam magam, hogy csak bámulok fel rá, mintha az lenne a legszokatlanabb dolog, ami aznap ért.

– Szóval, van saját fürdőszobád is – folytatta Jamie. Megkerült, lépte puhán toppant a szőnyegen, ami természetesen patyolatizsza volt. Sőt, az egész szobában festék és új szőnyeg illata terjengett, ahogy a ház többi részében is. Eltűnődtem, vajon mikor költözhetek be. Egy hónapja, fél éve? – Épp e mögött az ajtó mögött találsz. A beépített szekrény is itt van. Fura, mi? Nálunk is így van. Amikor építkeztünk, Cora váltig állította, hogy így majd gyorsabban elkészül. Ám hozzá kell tennem, hogy ez az elmélet még bizonyításra szorul.

Aztán rám mosolygott, én pedig kényszeredetten próbáltam rá visszamosolyogni. Ki ez a furcsa szerzet, aki a sógorom – bár ez a kifejezés az adott körülmények között furán hatott –, ebben a mountain bike-os pólóban, farmerben és divatos, drága sportcipőben, és aki egyértelműen viccekkel igyekszik oldani a hihetetlenül

kínos helyzet feszültségét? Fogalmam sem volt róla. Mindenesetre nehezen tudtam elhinni, hogy a nővérem tényleg egy ilyen alakkal állt össze, ugyanis Cora olyan ideges volt, hogy a férje próbálkozásaira még csak meg sem próbálta tettetni a mosolygást. Én legalább igyekeztem.

Cora azonban nem. Csak állt ott az ajtóban, alig lépte át a küszöböt, a karját összefonta maga előtt. Ujjatlan, kötött felsőt viselt – bár október közepén jártunk, a házban több mint kellemes volt az idő, már-már forróságnak tűnt –, amiben kirajzolódott a bicepszének és a tricepszének az alakja. Mintha minden izma megfeszült volna, éppúgy, mint két órával korábban, amikor belépett a Nyárfalak szalonjába. Akkor is inkább Jamie beszélt, mind Shaynával, a főtanácsadóval, mind velem, Cora eközben csak hallgatott. Mégis, időről időre magamon éreztem állhatatos tekintetét, mintha a vonásaimat tanulmányozná, hogy az emlékezetébe vesse őket, vagy talán csak próbált rájönni, ráismer-e még bármelyik részemre.

Tehát Cora férjénél van, gondoltam, ahogy egymással szemben ültünk a Nyárfalakban, és őket bámultam, Shayna pedig különböző papírokat rakosgatott közöttünk. Eltűnődtem, vajon elegáns esküvőjük volt-e, ahol Cora terebélyes fehér ruhát viselt, vagy titokban keltek egybe, miután a nővérem közölte Jamie-vel, hogy nincs igazán említésre méltó családja. Magára maradt – biztosra vettem, hogy inkább így mesélte. Hogy egyszerűen csak idecsöppent a világba, teljesen egyedül, senkihez és senkinek sem tartozva.

– A termosztát kint van a folyosón, ha keresnéd – magyarázta most Jamie. – Én személy szerint jobban szeretem a hűvöset, de a nővéred inkább a forróságot részesíti előnyben. Úgyhogy még ha lejjebb is veszed, valószínűleg néhány másodperc múlva úgylis felnyomja.

Megint mosolygott, így én is ezt tettem. Egek, de fárasztó ez! A szemem sarkából láttam, hogy Cora megmozdul az ajtóban, de most sem szólt semmit.

– Ó! – csapta össze Jamie a kezét. – Majd elfelejtettem. A legjobb rész. – Odament a fal közepén lévő ablakhoz, és benyúlt a relaxa alá. Csak amikor hátralépett, és az ablak kinyílt, akkor jöttem rá, hogy az valójában egy ajtó. Nemsokára hűvös levegő csapott meg. – Gyere, nézd csak meg!

Elnyomtam a sürgető érzést, hogy megint hátranézsek Corára, és tettem egy lépést előre, majd még egyet. A talpam belesüppedt a szőnyegbe, úgy követtem Jamie-t át a küszöbön, ki a kis erkélyre. A korlátnál állt. Melléléptem, és mindketten lenéztünk a hátsó udvarra. Amikor először láttam a konyhából, csak az alapvető dolgokat vettem észre: fű, fészker, nagy, fedett terasz, egyik végében grillsütővel. Most azonban láthattam, hogy a fűben köveket helyeztek el ovális alakban, nyilván szándékosan, amiről ismét a Stonehenge jutott az eszembe. Miféle heppje ez a gazdagoknak? Valamiféle druida megszállottság?

– Ott majd egy kerti tó lesz – magyarázta Jamie, mintha hangoosan kimondtam volna a gondolataimat.

– Egy tó? – kérdeztem vissza.

– Teljes ökoszisztéma – felelte. – Kilenc méterszer hat méter, természetes vízeséssel. És halakkal. Klassz, mi?

Éreztem, hogy várákozón néz rám.

– Aha – feleltem, mert én itt vendég voltam. – Nagyszerűen hangzik. Jamie nevetett.

– Hallod ezt, Cora? *Szerinte* nem vagyok örült.

Megint lenéztem a kövekből kirakott körre, majd hátra a nővéremre. Mostanra bejött a szobába, de csak pár lépésnyit, és még

mindig karba tett kézzel figyelt minket. Egy pillanatra találkozott a tekintetünk, és nem értettem, hogy a fenében kötöttem ki itt, mert tudtam, hogy egyikünk sem akarja, hogy itt legyek. Aztán most először, mióta megálltunk a felhajtón, és ez az egész, bármi legyen is, elkezdődött, megszólalt.

– Hideg van – mondta. – Jobb, ha bejöttök.

* * *

Aznap délután egy óra előtt, amikor eljött értem, tíz évig nem láttam a nővéremet. Nem tudtam, hol él, mit csinál, vagy akár hogy milyen ember. De nem is érdekelt. Volt idő, amikor Corát az életem részének tekinthettem, de az az idő egyszerűen elmúlt. Legalábbis egészen addig így hittem, amíg Honeycuttéék fel nem bukkantak egy keddi napon, és minden megváltozott.

Honeycuttéké volt az a kis sárga farmház, ahol anyuval körülbelül egy évig laktunk. Azelőtt a Tóparti Ház nevű lerobbant komplexumban béreltünk lakást a pláza mögött. Ott egy szobán osztoztunk, az egyetlen ablakunk a J&K Büfé hátsó bejáratára nézett, ahol mindig ült legalább egy dolgozó, hajhálóban dohányozva egy felfordított rekeszen. Az épület oldalánál kis patak futott, amit az ember egészen addig észre sem vett, amíg a nagy esőzésektől meg nem emelkedett a vízszintje, átbukott a nem létező partján, és mindent elöntött. Mindez legalább kétszer-háromszor előfordult egy évben. Mivel a legfelső emeleten laktunk, maga a víz megkímélt minket, de az alsóbb lakásokból felszivárgó penészszag mindenén áthatolt, és csak isten a tudója, mi minden volt még a falakban. Elég, ha annyit mondok, hogy két éven át folyamatosan megfázva éreztem magam. Ez volt az első dolog, ami feltűnt a sárga házban: ott végre szabadon lélegezhettem.

Új otthonunk más szempontból is újdonságot jelentett. Már maga a tény, hogy *ház* volt, nem pedig lakótömbi vagy garázs fölötti lyuk. Addigra már hozzászoktam a fal túloldalán lévő szomszédok zajához, a sárga ház viszont egy nagy mező közepén helyezkedett el, két tölgyfa között. Tőle balra állt még egy ház, de csak a tetejének olykori kivillanása látszott át a lombok között. Gyakorlatilag magunk voltunk. Épp, ahogy szerettük.

Anyut nem igazán lehetett társasági embernek nevezni. Bizonyos helyzetekben – mint például vásárlás közben – nagyon barátságos tudott lenni. Ha pedig egy olyan fickó százméteres körzetébe került, aki mocsokként bánt vele, akkor anyu utánament és körülhízelegte, még mielőtt meg lehetett volna állítani – én már csak tudom, mert megpróbáltam. De a társadalom nagy részével (pénztárosokkal, az iskola vezetőségével, főnökökkel, expasikkal) való kommunikációban nem szívesen vett részt, hacsak nem volt feltétlenül szükséges, és akkor is csak vonakodva.

Még szerencse, hogy ott voltam neki én. Amióta csak az eszemet tudom, a lökhárítója voltam. A közvetítő, anyu nagykövete a világ felé. Valahányszor megálltunk egy üzletnél, ahol light kólát szeretett volna venni, de túl másnaposnak érezte magát hozzá, vagy kiszúrt egy közeledő szomszédot, aki *ismét* a késő esti zajongás miatt akart panaszkodni, esetleg Jehova tanúi jelentek meg az ajtóban, mindig ugyanaz történt.

– Ruby – szólt fáradt hangján, vagy a poharát, vagy a kezét szorítva a homlokára. – Beszelnél velük, kérlek?

És én beszéltem. Elcsevegtem a lánnyal a pult mögött, amíg a visszajáróra vártam, bólogattam, ahogy a szomszéd ismét azzal fenyegetőzött, hogy szól a házfelügyelőnek, és tudomást sem vettem az ajánlott irodalomról, amikor határozottan rácsuktam az ajtót Jehova

tanúira. Én voltam a védvonal első sora, mindig készen álltam valamilyen magyarázattal vagy álinformációval.

– Most éppen a bankban van – mondtam a háziúrnak, még ha közben anyu ott horkolt is a kanapén, a félig nyitott ajtó mögött.

– Épp odakint van, a futárral beszél – biztosítottam a főnökét, aki így átadta nekem anyu aznapi szállítmányadagját, míg anyu a rakodótérben az annyira vágyott cigijét szívta, és próbálta lecsillapítani remegő kezét.

És végül, mind közül a legnagyobb hazugság:

– Hát persze hogy még otthon lakik. Csak sokat dolgozik. – Ezt mondtam a rendőrnek aznap, amikor kihívtak a negyedik órától, és odakint ő várt rám. Akkor azonban a világ összes hazugsága sem segített. Beszéltem az emberekkel, ahogy anyu mindig kérte, de nem hallgattak meg.

Aznap azonban, amikor anyuval először leparkoltunk a sárga ház előtt, még minden rendben ment. Oké, a szokásos dráma közepette hagytuk ott az előző lakásunkat, lakbértartozással és az utánunk leskelődő házfelügyelővel, aki annyira figyelte minden egyes lépésünket, hogy több napon át hordtuk ki a holminkat a kocsihoz, mindig csak pár dolgot tettünk bele, amikor boltba vagy dolgozni mentünk. De ehhez már hozzászoktam, ahogy ahhoz is, hogy ritkán, vagy soha nem volt telefonunk, és ha volt is, akkor is álnév alatt jelentettük be. Ugyanez volt a helyzet az iskolai papírjaimmal, amiket anyu gyakran álcímmel töltött ki, mivel szentül hitte, hogy különben a hitelezők és a régi háziurak ránk találnak. Sokáig úgy hittem, mindenki más is így él. Amikor elég idős lettem ahhoz, hogy rájöjjek az igazságra, az egész már szokássá vált, és bármi más furcsának tűnt volna.

A sárga ház belülről kicsit furcsán festett. A legnagyobb helyiség a konyha volt, ahol mindent egy fal mellé zsúfoltak: a szekrényeket,

a háztartási eszközöket, a polcokat. Egy másik falnál hatalmas propángázos fűtőtest állt, ami hideg időben nagy sóhajjal kelt életre, és keményen küzdött, hogy felmelegítse az egész házat. Az egyetlen fürdőszoba a konyhából nyílt, és nem hőszigetelt falakkal nyílt ki a szabadba. Anyu szerint biztos később építették a házhoz, eredetileg valószínűleg külön árnyékszék lehetett az udvaron. Így a reggelek elég hűvösek tudtak lenni, amíg az ember meg nem nyitotta a meleg vizet, és a gőz fel nem melegítette a helyiséget. A nappali kicsi volt, a falakat sötét műfa panelek borították. Még délben is villanyt kellett kapcsolni, hogy lássunk is valamit. Anyu persze imádta a félhomályt, és általában a redőnyöket is lehúzta. Sokszor arra értem haza, hogy a kanapén fekszik, az egyik kezében egy cigi lóg, és a tévé fénye az arcán villózik. Odakint talán sütött a nap, az egész világ ragyogott, de nálunk folyton késő este volt, anyu kedvenc napszaka.

A régi egyszobás lakásban hozzá voltam szokva, hogy néha arra ébredjek mély álmomból, hogy anyu a fülembé suttog, és megkér, menjek ki a kanapéra – „kérlek, édesem”. Ahogy kábán és zavartan kiténtorogtam, igyekeztem nem észrevenni azt az alakot, bárki legyen is az éppen, aki mögötte besurrant a szobába. A sárga házban azonban volt saját szobám. Kicsi volt, csupán egy apró beépített szekrényel és egyetlen ablakkal, narancssárga szőnyeggel és ugyanazokkal a sötét falakkal, de volt ajtaja, amit magamra csukhattam, és így csak az enyém lehetett. Úgy éreztem, itt pár hónapnál tovább maradunk majd, hogy itt minden jobb lesz. Végül azonban ezek közül csak az egyik vált valóra.

Három nappal azután találkoztam először Honeycuttékkal, hogy beköltöztünk. Kora délutánra járt, és épp készülődtünk a munkába, amikor egy zöld, platós terepjáró gördült be a felhajtóra. Egy férfi vezette, mellette az anyósülésen egy nő ült.

– Anyu! – szóltam anyunak, aki a szobájában öltözködött. – Jött valaki.

Anyu ingerülten sóhajtott. Munka előtt volt a legrosszabb, mint egy bosszús gyerek.

– Ki az?

– Nem tudom – feleltem. Figyeltem, ahogy a pár elindul a ház felé. A férfi farmernadrágot és -inget, a nő nadrágot és mintás felsőt viselt. – De mindjárt bekopognak.

– Ó, Ruby! – sóhajtott megint. – Beszélj velük, kérlek!

Az első, ami feltűnt Honeycuttéknak, hogy azonnal barátságos hangot ütöttek meg, olyan típusú emberek voltak, akiket anyu ki nem *állhatott*. Mindketten vidáman mosolyogtak, amikor ajtót nyitottam, és amikor megláttak, még szélesebbre húzódott a szájuk.

– Odanézzenek! – mondta a nő, mintha már csak a létezésemmel is valami fantasztikus dolgot értem volna el. Kis alkatával és fehér fürtökből álló glóriájával egy gnómra emlékeztetett, mintha csak arra tervezték volna, hogy az ember felrakja egy polcra. – Hellóka!

Biccentettem, mint általában az ajtónkon kopogatóknak. A felesleges szócséplés csak még inkább bátorítja az embereket, legalábbis tapasztalatom szerint.

– Segíthetek?

A férfi pislogott.

– Ronnie Honeycutt vagyok – mutatkozott be kezét nyújtva. – Ő itt a feleségem, Alice. Te pedig...?

Anyu szobája felé pillantottam.

Bár általában nagy robajjal készülődött – csapódó fiókokkal, magában morogva –, most persze síri csend honolt nála. Visszanéztem a párra. Úgy ítélt meg, valószínűleg nem Jehova tanúi, de egyértelműen háznak valamivel.

– Sajnálom – mondtam, már készülve, hogy jellegzetes mozdulatokkal, határozottan rájuk csukom az ajtót –, de nem...

– Ó, édesem, semmi baj! – vágott közbe Alice, majd a férjére nézett. – Idegenveszély – magyarázta. – Az iskolában beléjük nevelik.

– Idegen mi? – kérdezte Ronnie.

– A háziurak vagyunk – magyarázta nekem Alice. – Csak beugrottunk köszönni és érdeklődni, hogy rendben beköltöztetek-e.

Háziurak, gondoltam. Rosszabb, mint a Jehova tanúi. Ösztönösen kicsit beljebb hajtottam az ajtót, a lábammal ékelve ki.

– Minden rendben – biztosítottam őket.

– Édesanyád is itt van? – kérdezte Ronnie, míg Alice arrébb hajolt, és próbált bekukucskálni mögém a konyhába.

Követtem a mozdulatát, eltakarva előle a kilátást, majd azt feleltem:

– Ami azt illeti, most épp...

– Itt van – hallottam anyu hangját, és a következő pillanatban már át is vágott a nappalin, egyik kezével hátrafogva a haját. Farmer, csizma és fehér, ujjatlan felső volt rajta, és bár kábé húsz perccel korábban kelt, el kellett ismernem: egész jól néz ki. Anyu egykor igazi szépségnek számított, és olykor még most is el lehetett kapni egy villanást abból a lányból, aki régen volt – legalábbis jó megvilágításban, miután rendesen kialudta magát, és ha valaki, mint én is, vágyakozva kereste a nyomokat.

Anyu rám mosolygott, és ahogy az ajtóhoz ért, egyik kezével átkarolta a vállamat, míg a másikat a látogatók felé nyújtotta.

– Ruby Cooper – mondta. – Ő pedig itt a lányom, akit szintén Rubynak hívnak.

– Nahát! – kiáltott fel Alice Honeycutt. – És mennyire hasonlít magára!

– Igen, mindenki ezt mondja – felelte anyu.

Éreztem, ahogy a kezét lejjebb csúsztatja a fejemen, végigsimítva vörös hajamon, közös jellemvonásunkon, bár az övét már korai ősz szálak csikozták. Sápadt bőrömet – a vörös hajúak átkát vagy aján-dékát, attól függ, honnan nézzük – is anyutól örököltem, ahogy ma-gas, vékony, ám izmos alkatomat is. Már többször hallottam, hogy távolról szinte teljesen egyformák vagyunk, és bár tudtam, hogy ezt bóknak szánják, nem mindig éreztem annak.

Tudtam, hogy anyu hirtelen közeledése felém csupán színjáték, hogy kedvesnek mutatkozzon a háziurak előtt, hogy később alkudoz-hasson velük, vagy könnyebben befolyásolhassa őket. Mégis azt vet-tem észre, milyen könnyen dőlök neki a csípőjének és döntöm a fe-jemet az övének. Mintha egy részem, amit képtelen voltam irányíta-ni, végig erre a lehetőségre várt volna, és még csak nem is tudott róla.

– Mindig így szoktuk, hogy beugrunk és ránézünk a bérlőinkre – magyarázta Ronnie, miközben anyu az egyik tincsemet csavargatta az ujjai körül. – Tudom, hogy az ügynökség minden papírmunkát elintéz, de szeretünk személyesen beköszönni.

– Nos, ez szörnyen kedves maguktól – mondta anyu. Elengedte a hajam, és kezét a kilincstre ejtette, olyan lezseren, hogy az ember nem is gyaníthatott mögötte tudatos mozdulatot, ahogy a mögött a pár centi mögött sem, amennyivel utána beljebb hajtotta az ajtót, még tovább szűkítve a rést köztünk és köztük. – De most éppen dol-gozni indulok, úgyhogy...

– Ó, hát persze! – mondta Alice. – Nos, csak szóljanak, ha bármi-re szükségük van. Ronnie, add meg a számunkat Rubynak!

Mind figyeltük, ahogy Ronnie elővesz egy darab papírt és egy tol-lat az ingzsebéből, és lassan leírja a számjegyeket.

– Tessék! – adta át. – Hívjanak nyugodtan!

– Ó, úgy lesz – felelte anyu. – Nagyon szépen köszönjük.

Még némi udvariaskodás után Ronnie átkarolta Alice vállát, és Honeycutték végül leléptek a verandáról. A férfi előbb a feleségét ültette be a kocsiba, gondosan becsukta mögötte az ajtót, majd megkerülte az autót, és beszállt a volán mögé. Aztán a lehető legnagyobb elővigyázatossággal kitalatott a felhajtóról, hogy még véletlenül se hajtson a fűre. Úgy számoltam, legalább nyolcszor torpant meg, míg teljes fordulatot vett.

Addigra azonban anyu már rég otthagytott az ajtóban, és visszament a szobájába, útközben egy hamutartóba ejtve a házaspár telefonszámát.

– „Szeretünk személyesen beköszönni” egy fenét! – háborgott, ahogy becsapta az egyik fiókot. – Inkább szeretnek ellenőrizni, és mindenbe beleütni az orrukát.

Természetesen igaza volt. Honeycutték mindig váratlanul érkeztek valami apró, látszólag felesleges háztartási küldetéssel: hogy kicseréljék a kerti slagot, amit sosem használtunk, hogy megmetsszék a selyemvirágfát ősszel, vagy hogy felállítsanak egy madárfürdetőt az elülső udvaron. Annyiszor ugrottak át, hogy már felismertem a kocsijuk kipufogójának pöfögését, ahogy behajtottak a felhajtóra. Ami anyut illeti, az ő udvariaskodása az első nappal véget ért. Ezek után, ha megjelentek az ajtóban, nem törődött a kopogásukkal, és a szemem sem rebtent, ha Alice arca – kísértetiesen fehérén a mögötte ragyogó fénytől – egyszer csak felbukkant és bekukucskált az apró nyíláson, amit a nappaliablak redőnye nem fedett.

Mivel Honeycutték olyan ritkán látták anyut, majdnem két hónapjukba is beletelt, mire rájöttek, hogy elment. Sőt, ha a szárítógép nem mondja be az unalmast, szerintem sosem jönnek rá, és akkor örökre ott maradhattam volna a sárga házban. Persze tartoztam a lakbérrel, és az áramot hamarosan lekapcsolták volna. De mindezt

valahogy kezeltem volna, ahogy korábban minden mást is. Őszintén szólva teljesen jól megvoltam egyedül, vagy legalábbis annyira jól, amennyire anyuval is meglehettem volna. Ami nem valami sok, ezt tudom. Mégis, furá módon büszke voltam magamra. Mintha végre bebizonyítottam volna, hogy rá sincs szükségem.

Azonban úgy esett, hogy egy októberi estén, míg sajtos makarónit melegítettem a mikróban, a szárítógép egy hangos pukkanással és égő szaggal behalt. Nem volt más választásom, mint kifizíteni egy szárítókötelet a konyhában, a hőszugárzó elé, amit azóta használtam, hogy kifogytam a propángázból, és mindent felaggatni rá – farmerket, pólókat, zoknikat –, remélve a legjobbakat. Másnap reggelre még alig száradtak meg, így a legkevésbé nedves ruhákat magamra húztam, míg a többit ott hagytam, hogy majd este, munka után foglalkozzak velük. De aztán Ronnie és Alice megjelent, hogy kicseréljen pár állítólag törött lécet az elülső verandán. Amikor meglátták a szárítókötelet, bementek a házba, és minden mást is észrevettek.

Csak amikor a Nyárfalakba vittek, akkor láttam a jelentést, amit aznap a gyámügyes alkalmazott beadott. Amikor Shayna, az igazgató, felolvasta, nyilvánvalóvá vált, hogy bárki írta is, az kiszínezte a valóságot, és valamiért rosszabb fényben tüntette fel a helyzetet.

A kiskorú gyermek láthatóan víz és fűtés nélkül él egy bérelt ingatlanban, a szülő elhagyta. A konyharészt mocskosan, kártevőkkel tele találtam. A fűtés nem üzemel. Drog- és alkoholfogyasztásra utaló bizonyítékok kerültek elő. Úgy tűnik, a kiskorú gyermek már egy ideje egyedül él.

Először is, volt vizem. Csak nem a konyhában, ahol a csövek megrepedtek. Ezért halmozódtak fel az edények, mivel kissé macerásnak találtam a fürdőszobából átvinni a vizet csak azért, hogy néhány tányért elmossak. Ami a „kártevőket” illeti, mindig is voltak csótányaink. Csak a konyhacsapból hiányzó víz miatt kicsit megnőtt a

számuk, bár rendszeresen lefújtam őket. És volt hőszűrő is, csak nem volt bekapcsolva. A drog és alkohol dolgot – ami, gondolom, a dohányzóasztalon álló üvegeket és az egyik hamutartóban lévő marhuánás cigicsikket jelentette – nem igazán tagadhattam, de ez aligha tűnt elegendő indoknak ahhoz, hogy minden figyelmeztetés nélkül elhurcoljanak valakit a lakhelyéről.

Amíg Shayna érzelemmentes, kifejezéstelen hangon a jelentést olvasta, még mindig úgy hittem, valahogy kidumálhatom magam ebből. Hogyha rendesen kimagyarázom magam, a megfelelő részletekkel és hangsúlyozással, akkor egyszerűen hazaengednek. Végül is, hét hónap múlva betöltöm a tizennyolcat, és akkor ez az egész amúgy is újra napirendre kerül majd. De amint szólásra nyitottam a számat, hogy vitába szálljak az egyes ponttal, a vízzel, Shayna belém fojtotta a szót.

– Ruby, hol van édesanyád?

Ekkor kezdtem felfogni, ami később egyértelművé vált. Hogy nem számít, mit mondok, milyen ügyesen érvelek, még az sem, ha a témakerülés és a meggyőzés minden eszközét bevetem, amit az évek során elsajátítottam. Csak egyvalami számított, most is és mindig, és az ez volt.

– Nem tudom – feleltem. – Egyszerűen elment.

* * *

A körbevezetés, a kerti tó leleplezése és még néhány kínos pillanat után Jamie és Cora végre magamra hagyott, hogy lemenjenek a konyhába vacsorát készíteni. Még csak fél hat volt, de odakint máris sötétedett, a napfény utolsó sávja épp eltűnt a fák mögött. Elképzeltem, ahogy a telefon megszörren az üres, sárga házban, amikor Richard,

anyu főnöke a Csomagfutárnál, rájön, hogy nemcsak hogy elkéstünk, de meg sem jelenünk a munkahelyünkön. Később a telefon valószínűleg újra megszólal majd, amit egy, a felhajtónkra begördülő autó követ, ami megáll az elülső ablak alatt. Várakozik majd egy kicsit, hátha felbukkanok, talán még az ajtóhoz is odamennek, hogy bedörömböljenek. Amikor azonban nem válaszolok, a kocsí sietve megfordul, kiköpködve Honeycutték csinos gyepét és az alatta megbújó sarat a hátsó kerék mögül.

És aztán mi lesz? Eltelik az este nélkülem, a ház sötétbe és csendbe borul. Eltűnődtem, vajon Honeycutték már megjelentek-e, hogy kitakarítsanak, vagy a ruháim még mindig ott lógnak szellemszerűen a konyhában. Ahogy ott ültem, ezen a furcsa helyen, mintha éreztem volna, ahogy a ház visszahív, szinte magához rántja a szívemet, ugyanúgy, ahogy – legalábbis még ősz elején ezt reméltem –, anyut is visszahívja. De ő sem ment vissza. És ha most vissza is menne, én már nem lennék ott.

Ahogy erre gondoltam, a gyomrom összeszorult, hirtelen pánik lett úrrá rajtam. Felálltam, az erkélyajtóhoz mentem, kinyitottam, és kiléptem a hideg levegőre. Mostanra már szinte teljesen besötétedett, a közeli házakban felvillantak a fények, ahogy az ott lakók hazaértek, és bevacolódtak éjszakára azon a helyen, amit otthonuknak hívtak. Azonban ahogy ott álltam, és mögöttem Cora hatalmas háza, alattam pedig a kiterjedt udvar húzódott, olyan kicsinek éreztem magam, hogy ha valaki felnézett volna rám, felismerhetetlenek, máris elveszettnek tűntem volna.

Mikor ismét odabent álltam, kinyitottam a sporttáskát, amit még Jamie a Nyárfalakba, a kocsiból hozott fel nekem. Olcsó táska volt, valami reklámanyag, amit anyu a munkában szerzett. Ha rajtam múlik, nem szívesen pakoltam volna bele az e világi javaimat, nem

mintha olyan értékes dolgok lettek volna benne. Nagyrészt ruhákat tartalmazott, amiket sosem használtam – a jobb darabok mind a szárítókötélen maradtak –, valamint néhány tankönyvet, egy hajkefét és két csomag pamut fehérneműt, amiket még sosem láttam, valószínűleg az állam ajándéka. Próbáltam magam elé képzelni azt az idegen valakit, ahogy végigmegy a szobámon, és összeszedi nekem ezeket a holmikát. Milyen merész már maga a feltételezés is, hogy valaki egyetlen pillantással képes felmérni, mik azok a tárgyak, amik nélkül egy másik ember képtelen élni. Mintha ez mindenkinél ugyanazt jelentené, és ilyen egyszerű lenne az egész.

De nekem csupán egyvalamire volt igazán szükségem, és elég dörzsölt voltam ahhoz, hogy azt mindig magamnál tartsam. Felnyúltam, és ujjaimat végigfuttattam a vékony ezüstláncon a nyakam körül, míg kitapintottam az ismerős formát a közepén. Egész nap a mellkasomnak szorítva próbáltam kivenni az alakját, amit már úgy ismerem, mint a tenyeremet: a kerek tetejét, egyik oldalán a sima szélét, a másikon a recés dudorok sorozatát. Előző este, amikor a Nyárfalak fürdőszobájában álltam, ez volt az egyetlen ismerős dolog körülöttem, így csak erre koncentráltam a tükör előtt. Képtelen voltam a szemem alatti sötét karikákra, vagy a szokatlan környezetemre nézni, és arra gondolni, milyen furcsán érzem ott magam. Ehelyett, ahogy most is, csak finoman felemeltem a kulcsot, az egyetlen dolgot, ami belepasszolt a magam mögött hagyott élet ajtajába, és megnyugodva állapítottam meg, hogy a körvonala nyomot hagyott a bőrömon.

* * *

Mire Jamie felkiáltott a lépcsőn, hogy kész a vacsora, már eldöntöttem, hogy aznap éjjel megszököm. Ennek egyszerűen így van értelme.

Semmi szükség rá, hogy tovább szennyezzem a patyolattiszta otthonukat, vagy a csinos kis ágyat a szobámban. Amint mindenki elaludt, egyszerűen fogom a cuccom, kisurranok a hátsó ajtón, és pár perc alatt kiérek a főútra. Az első telefonfülkénél felhívom az egyik barátomat, hogy jöjjön értem. Tudtam, hogy a sárga házban nem maradhatok – mindenki ott keresne –, de legalább ha odamegyek, átnézhetem a holmimat, és megkereshetem, amire szükségem van. Nem voltam ostoba. Tudtam, hogy minden végérvényesen és teljesen megváltozott. De legalább végigsétálhatok a szobákon, elbúcsúzhatok, és egy üzenetet is ott hagyhatok, ha esetleg valaki keresne.

Aztán már csak meg kell húznom magam. Néhány napnyi keresés és papírmunka után Cora és Jamie rájön, hogy nem érdemes megmenteni, de nyugodt lehet a lelkiismeretük, megkapják majd a piros pontjukat azért, amiért megpróbáltak megkeresni és még könnyedén meg is szabadulnak tőlem. Úgyis ezt akarták.

Kezemben a hajkefével bementem a fürdőszobába. Tudtam, hogy viharvertnek tűnök, köszönhetően két, gyakorlatilag álmatlan éjszakának és ennek a hosszú napnak, de a fürdőszoba megvilágítása, amit nyilvánvalóan így terveztek, jobb színben tüntetett fel, mint ahogy valójában festettem, ami elég nyugtalanító volt. A tüköröknek, ha másnak nem is, őszintének kéne lenniük. Lekapcsoltam a lámpát, és a sötétben fésülködtem meg.

Mielőtt kiléptem volna a szobámból, lenéztem az órámrá: 17.45. Ha Cora és Jamie mondjuk legkésőbb éjfélig elalszik, az azt jelenti, hogy már csak hat órát és tizenöt percet kell kibírnom. Ez a tudat nyugalommal árasztott el, így képes leszek uralni a helyzetet, és lesz erőm lemenni vacsorázni és szembenézni mindazzal, ami még vár rám.

Ám még ezzel az óvatos hozzáállással sem tudtam felkészülni arra, ami a lépcső alján várt rám. A sötét hallban, épp a boltív előtt,

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

ami a konyhába vezetett, valami nedvesbe léptem. És, a bokámnak csapódó folyadékból ítélve, valami hidegbe.

– Uh! – bukott ki belőlem, majd gyorsan visszahúztam a lábam, és körülnéztem. Bármilyen folyadék is volt az, mostanra mindenhova jutott belőle, erről a cipőm is gondoskodott. Megdermedtem, nehogy még tovább terjesszem. Alig voltam ott fél órája, és máris sikerült kárt tennem Cora tökéletes palotájában. Körülnéztem, azon töprengve, mivel tudnám eltörölni. Talán a falon függő faliszőnyeggel? Valamivel az esernyőtartóból? Ekkor felgyulladt a villany a fejem fölött.

– Helló! – köszöntött Jamie, egy konyharuhába törölve a kezét. – Szóval jól gondoltam, hogy hallok valamit. Gyere be, épp... – Hirtelen elhallgatott, amikor észrevette a tócsát és azt, milyen közel állok hozzá. – Ó, a francba! – mondta.

– Sajnálom... – feleltem.

– Gyorsan! – szakított félbe, és odadobta nekem a konyharuhát. – Felitatnád? Még mielőtt Cora...

Elkaptam a konyharuhát, és már épp lehajoltam volna, amikor rájöttem, hogy késő. Cora ott állt Jamie mögött az ajtónyílásban, és átkukucskált a válla fölött.

– Jamie – mondta, mire a férje riadtan összerezett. – Az ott csak nem...?

– Nem – felelte Jamie szárazon. – Nem az.

A nővérem, akit láthatóan nem sikerült meggyőzni, megkerülte őt, és közelebből is megszemlélte a folyadékot.

– Dehogynem – nézett hátra a férjére, aki félve visszahátrált a konyhába. – Ez pisi.

– Cora...

– *Már megint* pisi – pördült a nővérem a férje felé. – Nem ezért szellettük fel a kutyaajtót?